

KASZAP ISTVÁN ALAPÍTVÁNY

2012. december XV. évf. 4. sz. A Kaszap István Alapítvány negyedéves ingyenes kiadványa

„Egész életemet engesztelésül felajánlom Jézus Szentséges Szívének a saját és a többi emberek rettenetes sok bűneiért!”

A tartalomról

- „Mi dolgunk a világon?...” 1-2. old.
- **Az Alapítvány rendezvényeiről**
- Lelki nap 2. old.
- **Hit és erkölcs rovat**
- Tompa Attiláné kitüntetése 3. old.
- Köztünk élnek - Vágó Mária írása 3. old.
- A hit nélküli élet... - Vágó Mária írása 4-5. old.
- **Kulturális rovat** 5-6-7. old.
- **Alapítványi hírek** 8. old.

Amikor így Erzsébet nap táján nagy magyar szentünkről - akit Európa is védőszentjeként tisztel - elmélkedünk, felmerülhet bennünk egy olyan gondolat is, hogy Gertrúd, merániai hercegnő Erzsébet álmában gyönyörködve, vajon milyen gondolatokat táplált? Hogyan képzelte el leánya jövőjét?

Természetesen a történelemlkönyveket lapozgatva tudjuk, hogy az akkori szokások szerint a királyi gyermek életét a nagypolitika határozta meg, miszerint korán kiszemelt házastársak - sokszor szintén gyermekek - számára nevelték őket, majd leendő családjukban nevelődtek tovább. Elképzelni sem lehet, hogy a kis 4 éves Erzsébet miként élte meg, amikor „szívet és hazát” kellett cserélnie. Ha bánat érte kihez menekült sírva, ki vigasztalta meg?

Helyzetén az sem segített, hogy királyi apja - a korabeli források szerint - felbecsülhetetlen értékű hozománnyal, valamint díszes kísérettel engedte el a kis királynőt Wartburg várába, ahol rövidesen eljegyezték az örgróf nagyobbik fiával. A krónikák és legendák Erzsébetet játékos, eleven gyermekként emlegetik, aki azonban az imádságról sem feledkezett meg. Növekedvén a várnépnek feltűnt jószívűsége, ami felnőtként is jellemezte. Nem a feleslegesből adakozott, hanem a saját magától megvont javakat osztotta szét.

Amikor férje elment a háborúba, a tartomány vezetése is reá hárult. A vár raktáraiból adakozott, de saját díszes ruháit, ékszereit is feláldozta a rászorultak támogatására.

Életrajzi adataiból tudjuk, hogy Erzsébet 20 évesen 3 gyermekkel özvegyen maradt. Rendíthetetlen bizalma Isten iránt megmentette attól, hogy a megpróbáltatások súlya alatt összeroppanjon. Az evangéliumi szegénységet vállalva elhagyta gazdag, biztonságosnak tűnő környezetét, özvegyi javaiból ispotályt rendezett be Marburgban és annak fenntartásáról is gondoskodott. Aszkétikus életet élt, sorsközösségben a szegény emberekkel.

Merániai Gertrúd és II. András valószínű nem ilyen sorsot álmodtak meg Erzsébet számára, aki felismerte Isten kegyelméből küldetését és a szerint cselekedett.

Mi, mai szülők - több évszázad elteltével - kevés szót ejtünk gyermekeinknek arról, hogy Isten teremtett világában mi is küldetéssel születünk. Mindenkinek van, lesz feladata saját - ajándékba kapott - tehetségéhez képest. És a bibliai példabeszéd is rávilágít erre: a dénárokat, vagyis a tehetség, képesség szimbólumát nem áshatjuk el, gyümölcsöztetni kell!

„Mi dolgunk a világon?...”

Emlékeim szerint mindig boldog perceket éltem meg, amikor alvó gyermekeim ágya mellett állva gyönyörködtem ártatlan szépségükben. Érzéseimet azonban olyan gondolatok is követték, amelyek a jövőjüket illették. Mire nőnek fel, boldog, sikeres emberek lesznek-e? Milyen hivatás rejtőzik bennük, mi a küldetésük ebben a világban? A választ természetesen az élet adta meg.

Az elkövetkező hetek a keresztény emberek számára nagy várakozásban telnek: karácsonyra, Jézus Krisztus születésének ünnepére készülünk

Tudjuk, hogy azon a betlehemi éjszakán a legnagyobb szeretet költözött a bűnös emberi Földre, hogy az isteni szeretetből fakadó küldetését teljesítve megváltsa az embert, és az egész világot!

Szívből kívánom minden embertársamnak, hogy reménységgel és bizalommal várjuk az ünnepet, mert saját küldetésünk titkát is felismerhetjük benne.

Tompa Attiláné

A Kaszap István Alapítvány elnöke

Az Alapítvány rendezvényeiről

Lelki napra gyűltünk össze

Nagy várakozás előzte meg a november 10-ére meghirdetett lelki napot, melynek lelki vezetésére *Csermáth Zoltán* atyát, a budai Mátyás templom káplánját kértük fel.

Eleinte zavaró körülménynek tűnt a munkanap átrendezés, de így is megtelt a Pál Apostol Katolikus Általános Iskola és Gimnázium kápolnája érdeklődőkkel.

A bevezető szentmisét *Udvardy Tamás* plébános atya végezte, aki homíliájában utalt a lelki nap vezérgondolatára, miszerint, ha bizalommal fordulunk Istenhez, mindig megérkezik a segítség, amit kérünk.

Zoltán atya bevezetőjében röviden beszélt élethivatásáról, majd az „Istenbe vetett bizalom” címmel megkezdte előadását.

Összefoglalva az elhangzottakat:

Szent Márk evangélista Jézus nyilvános működésének megkezdéséről írt evangéliumi fejezetben idézi Jézus szavait: „Beteljesedett az idő és már közel van az Isten országa. Tartatok bűnbánatot és higgyetek az evangéliumban”. Ez utóbbi a belépő Isten országába, még akkor is, ha nehéz letenni régi kötöttségeinket. Az evilági életünket az önzés és az aggodalom jellemzi, de Isten országában a szeretet uralkodik.

Ha bűnbe estünk, ne marcangoljuk magunkat hosszan, mert az önvád megbénítja az embert. A szentgyónásban tegyük le bűneinket.

Ha van bennünk szándék, Isten megadja az újrakezdés lehetőségét.

Fontos, hogy Isten szavát halljuk meg, ami a „most” és az „igen”.

Az ördög két szava ezzel szemben a „majd”, és a „de”.

A bizalom, - ami nem automatikus, meg kell tanulni - abból fakad, hogy őszintén ezt mondom: „Istenem, Te ismered a helyzetemet, mindent a Te kezébe teszek le. Csak azt mondd meg nekem, hogy mi az én feladatom ..

Tételesen átadom a gondjaimat Istennek.

Átadás után hálatelt szívvel mondom:

„Gondviselő Istenem van!”

Néha visszalopjuk gondjainkat, sérelmeinket, pedig Isten tételesen elrendezi azok sorsát. Ugyanakkor jó, ha felajánlom közreműködésemet Istennek a problémák megoldásában.

Ha rendeződnek a dolgok, elmélkedjek azon, hogyan tapasztaltam meg Isten gondviselő szeretetét.

Zoltán atya előadása után elfogyasztottuk azokat a szendvicseket, melyeket szorgos kezek kora reggel készítettek.

Az agapé után *Benkó Boglárka* és *Benkó Emese* szép tiszta énekhangon vallásos ihletésű Máriás énekeket adtak elő, majd *Mészáros Gáborné, Éva*, a Pál Apostol Iskola tanárának tanúság tétele következett saját küzdelmes életéről.

Időközben összegyűltek a *Zoltán* atya előadásával kapcsolatban felvetődött kérdések, melyek megválaszolást nyertek.

Ismét egy tartalmas, és minden tekintetben felemelő élményben volt részünk a Hit évében, a hit erejéről, az Istenben vetett bizalom fontosságáról elmélkedhettünk.

Gőgös Ferencné
kurátor

A HIT ÉVE

2012. október 11. –
2013. november 24.

Hit és erkölcs rovat

Tompa Attiláné kitüntetése

November 9-én nagy megtiszteltetés érte keresztény közösségünket. *Tompa Attiláné, Marika* a Budapest, XVII. Kerületi, Rákosmente Önkormányzatától megkapta a "Szociális Ágazatban végzett kimagasló tevékenységért díj"-at.

Az ünnepségen *Riz Levente* polgármester méltatta azon emberek tevékenységét, akik minden ellenszolgáltatás nélkül dolgoznak a rászoruló megsegítéséért, majd átadta a díszoklevelet és az aranygyűrűt.

Szabó Tiborné önkormányzati képviselő ismertette *Marika* életútját, kiemelve szociális tevékenységét.

Marika több, mint 20 éve tagja a Rákosligeti Magyarok Nagyasszonya Egyházközség Képviselő Testületének, és sokat dolgozik a közösségért. Az Egyházközségben és a Kaszap István Alapítványnál egyaránt szívügyének tekinti a szegények, a nagycsaládosok, és minden rászoruló segítségét, támogatását.

Marika válaszában elmondta, hogy a szociális érzületet, és segítségnyújtást a szülői házból tanulta, és tette magáévá. Úgy él és dolgozik, hogy a gyermekeinek és a környezetében élőknek példát mutatva segítsen a szükségben élő embereknek.

Közösségünk nevében szeretettel gratulálunk *Marikának* a kitüntetéshez. Megköszönjük Istennek Őt, és kérjük áldását életére és családjára!

Kívánunk Marikának jó egészséget, hogy még sokáig együtt dolgozhassunk!

Dr. Wagner Endréné
A Rákosligeti Egyházközség
Karitás vezetője

Köztünk élnek

Köztünk élnek, oly észrevétlenül és szerényen, mintha csak egyszerű mindennapi emberek volnának. Mégis ők azok, akikre mindig, minden körülmények között számítani lehet. Ezt valahogy természetesnek vesszük. Azt is, hogy amit megígérnek, megtartják. Azt is, hogy soha nem panaszkodnak, bármilyen nehéz helyzetbe kerülnek. Azt is, hogy soha nem haragszanak senkire, nem szólnak meg senkit. A legkisebb apróságnak is tudnak örülni. Együtt éreznek a bajbajutottakkal. A bántást, sértést szótlanul elviselik. Ha egy jobb érzésű ember utólag bocsánatot kér durva szavaiért, indulatos megnyilatkozásáért, kissé csodálkozva mondják: - Hiszen nem bántottál meg. Vagy: - Nem haragszom, mert tudom, hogy nem gondoltad komolyan...

Gyakran és könnyen mosolyognak, ezért is jó rájuk nézni.

Nem beszélnek feleslegesen, nem is vágnak a szavadba, csak akkor ered meg a szavuk, ha vigasztalásra van szükséged. Ilyen apróságoknak tűnő dolgok is jellemzik őket: ha autóbusszal szállnak, nem állnak meg az ajtóban, hogy más ne férhessen fel, nem ülnek a külső ülésre, hogy mások ne tudjanak melléjük ülni. Ugyanígy a templomban nem ülnek az üres padosor szélére.

Mindent pontosan és jól csinálnak, de erről nem beszélnek. Csöndesek, szerények és ezért észrevétlenek.

És mégis... Ha egy ideig nem látjuk őket - a templomban például - hiányérzetünk támad. Valami nehezen kifejezhető derűs nyugalom sugárzik a lényükből, ami megnyugtató hatást vált ki belőlünk.

Több ilyen hétköznapi szentet ismerek. Nevüket is mondanám, de nagyon tiltakoznának, mert nincsenek tudatában életszentségüknek. Azt hallottam egyszer, hogy a szenteket éppen arról lehet megismerni, hogy ők maguk ezt nem tudják magukról. Csak a környezetük. Köztük is csak azok, akik néha hajlandók önmaguk fölé emelkedve másokra teljes lélekkel odafigyelni.

Vágó Mária

Karitás munkatársak imája

Köszönöm Uram, hogy ma is szeretél engem.

Lehetővé titted, hogy viszonzzeresselek.

Elém hoztad embertestvéreimet, akikben felismerhettelek Téged és jót tehettem velük.

Köszönöm Uram, hogy a Te akaratodat cselekedhettem. Kérlek, bocsásd meg nekem, ha megbántottam embertársaimat!

Kérlek Uram, növeld bennem az alázatot és a szolgáló szeretetet!

Árassz el a Szentlélek erejével, hogy feladataimat örömmel végezzem!

Add Uram, hogy a hitben és a Te szeretettedben minden körülmények között kitartsak!

A szeretetemről ismerjék meg embertestvéreim, hogy tanítványod vagyok.

Add Uram, hogy mindennap hálát tudjak adni az életemért és a rám bízottakért!

Köszönöm Uram, hogy ennyire szeretsz minket.

Együtt Kaszap István útján

Így szólt az Úr: „Legyetek szentek, mert én, az Úr, a ti Isteneitek szent vagyok” (Lev 19,2). Emberek vagyunk, tehát gyarlók, de Isten, mert szeret valamennyiünket, példaképekkel példaképben nyújt folytonos segítséget. Az Isten által elének állított példaképek: az Istennek tetsző földi életet élt szentek. **Bár nincs még oltárra emelve, életével követendő példát mutatott a fiatalon elhunyt Kaszap István.**

A tizenhét éves, gimnazista Kaszap István, liliomos cserkészjelvényel

Neki adott ünnepek

Földi életének állomásai a megszenteltség jobbára jelzett jegyében következtek be:

1916. március 25-én, Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén született, püspöki székvárosban, Székesfehérvárott, tisztos postaellenőr szeretetgazdag családjában.

1925. május 21-én, mennybemenetel ünnepén vette először magához az Oltárszentséget.

1931. március 25-én, megint egy Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepen lépett a székesfehérvári ciszter gimnáziumban a jezsuita alapítású hitbuzgalmi egyesületbe, a Mária-kongregációba.

1934. március 19-én, Szent József ünnepén, a székesfehérvári tornaviadalon az egész tankerület ifjúsági bajnokát köszöntötték benne.

A bérálásban az Aladár nevet kapta, és bérálási védőszentjének, az angyali tisztaság jelképévé vált Gonzága Szent Alajosnak ünnepén, 1934. június 21-én, a budazugligeti Labanc utca 57. szám alatt járt. Fölvételre jelentkezett a Jézustársasági Noviciátus és Manrézában.

Beöltözése 1934. július 30-ra, rendalapítójuk, Loyolai Szent Ignác ünnepének vigíliájára esett.

1935. március 17-én, ismét egy Szent József ünnepen, már noviciusként, rendkívül súlyos és reménytelennek látszó műtéten esett át a budapesti Vörös Kereszt Kórházban.

Betegsége elhatalmasodott. Egyre súlyosbodott. Utolsó földi napját 1935. december 17-én, szülővárosában, a Szent György Kórházban élte át. Akkor - 19 év, 8 hónap és 22 nap után - tért vissza Teremtőjéhez.

Részlet Simon Gy. Ferenc írásából

A hit nélküli élet tragikumai

Egy természeti csapásnál is súlyosabb katasztrófa az, ahogy az ember fokozatosan és általánosan elvesztegeti az Isten iránti, - az Isten és így az ember iránti - érzékenységét, a róla való képét és szavait, a fogékonyságát, s végül a hitét...

A hitét. Amely nem csak megőrizte, hanem újra alkotta - minden baj, és gond ellenére. Eddig. De ha megrendül a hit Istenben, következképpen rendül meg az emberben is. Az így keletkező szikkadt, kapcsolatok nélküli tér kezdetben az elidegenedés terévé válik. Ezt követi a kizsákmányolás, majd a brutalitás, vagyis a gaztettek. Végcél az öldöklő háborúk.

Kicsiben úgy, mint nagyban.

Családban, s városok között.

Falukban és országokban.

Kisemberek és országok között.

Földön, vízen és levegőben.

Az atomrobbantásokban és a lemészároltak tömegsíraiban.

Talán nem szükséges kommentár *Vasadi Péter: Különben szétesik* c. esszéjéből idézett fenti részletekhez.

Annyi mégis kíváncsok, hogy napjaink embereit - mindnyájunkat érint. Sokaknak „elszárad”, formálissá válik a hite, s ez már a hit végleges elvesztéséhez is vezethet.

Még a hittel, a hitből élő embereknél is fennáll a veszély, hogy búvópatakként lesüllyed, eltűnik az életet adó forrás... És nagyon nehéz újra előbányászni. (Tapasztaltam. Talán mások is.)

Imádságos lélekért imádkozunk!

Járuljunk gyakran a szentségi forrásokhoz, hogy ne veszítsük el az Isten és az ember iránti „érzékenységünket” és „fogékonyságunkat”, mert, mint látjuk, így kezdődik minden egyéni és kollektív katasztrófa bennünk és a világban.

Lejegyezte és kommentálta

Vágó Mária

Kulturális rovat

Horrifikus, a rabló táncol

(Karácsonyi legenda)

Estefelé József tovább akart menni övéivel. Fogta a szamarát és előlépett egy domb mögül, hogy tudakozódjék az út felől. „Már nem lehet nagyon messze Egyiptom” - gondolta.

Ezalatt az Istenanya a Gyermekkel az ölében a cserje alatt ült. Ekkor történt, hogy egy bizonyos Horrifikusz nevű rabló erre vette útját. Úgy ismerték őt mindenütt, mint a sivatag legfélelmetesebb rablóját. A fű földig hajolt előtte, a pálmák remegtek, datolyáikat épp kalapjába ejtették.

Még a legerősebb oroslán is behúzta a farkát, ha a rabló vörös nadrágját messziről meglátta. Hét tör volt az övébe dugva: mindegyik olyan éles, hogy szét tudta velük szabdalni a levegőt. Balján kard lógott, melyet „görbe halálnak” nevezett. Vállán pedig olyan bunkót vitt, amely skorpió-farokkal volt megtűzdelve.

Hah! - kiáltotta a rabló, és kirántotta a kardját hüvelyéből.

Jó estét! - szolt Mária. - Ne légy olyan hangos, nem látod, hogy alszik.

A Félelmetesnek még a lélegzete is elállt ettől a megszólítástól, sújtani készült, és lefejezett a „görbe halállal” egy bogáncsot.

Én vagyok Horrifikusz, a rabló - suttogetta. Ezer embert eltettem már láb alól.

Isten bocsásson meg neked! - mondta Mária.

Hagyd, hogy végigmondjam! - sziszegte foga között a rabló. - És olyan kisgyermeket nyársaltam föl, mint a tiéd.

Gonosz! - mondta Mária. De még gonoszabb vagy, mert hazudsz.

Ekkor kuncogás hallatszott a cserjében. A rabló meglepetésében hirtelen a levegőbe ugrott: még senki sem merészelt közelében nevetni. De csak a kis angyalok viháncoltak éppen. Első ijedségükben szétrebbentek mind, most azonban újra az ágakon ültek.

Hát nem félték tőlem? - kérdezte a rabló bátortalanul.

Ó, Horrifikusz testvér! - szolt Mária. Milyen vidám és tréfás kedvű ember vagy te!

Ez szíven találta a rablót, és arra készítette, hogy elmondja az igazságot. Olyan lágy szívű, mint a viasz. Amikor pólyában feküdt, már akkor megborzadtak tőle az emberek. Jaj nekünk! - modták. Pont olyan, mint egy rabló!

Később már senki sem jött hozzá, aki pedig véletlenül meglátta, az is mindent hátra hagyva elfutott. Így tehát egészen jól élt Horrifikusz, pedig egy csepp vért sem látott, s még egy tyúkot sem tudott volna fölnyársalni.

Ezért örült a Félelmetesnek a lelke, hogy végre talált valakit, aki nem félt tőle.

Szeretnék ajándékozni valamit a fiadnak - mondta a rabló. Sajnos azonban csak lopott holmi van a zsákomban. De ha tetszik neked, akkor táncolok előtte.

És Horrifikusz, a rabló táncolt a Gyermekek előtt. Egy teremtet lélek sem látott még ehhez hasonlót. A „görbe halált” maga fölé emelte a hold ezüstös sarlójához hasonlóan, és ez alatt egy antilop kecsességével emelgette lábait, olyan sebesen, hogy már számlálni sem lehetett.

Mind a hét tört a levegőbe röpítette és úgy ugrált keresztül a szétszabdalt levegőn, mint ahogy a lángnyelvek táncolnak. Olyan mesterien ropta a táncot a rabló, olyan pompás látványt nyújtott fülkarikáival, hímzett övével és a kalapjába tűzött tollal, hogy Szűz Máriának könny szökött a szemébe. Még a puszták állatai is odalopakodtak, körbe álltak és verték az ütemet.

Végül a rabló kimerülten Mária lábához ereszkedett, és ott rögtön el is aludt. Józsefék már messzire jártak, amikor végre felébredt, és újra útnak indult. Ekkor észrevette, hogy már nem félnek tőle. „Hiszen gyöngéd szíve van” - mesélte az ugróegér mindenütt. „Táncolt a Gyermekek előtt” - sziszegte a kígyó.

Horrifikusz a pusztában maradt, lemondott a „Félelmetes” névről. Őreg korára derék szent vált belőle, de annak titoknak kell maradnia, hogy miként nevezik a kalendáriumban.

Ha egyikőtök talán eltitkol, vagy rejteget magában valamit, de a szíve gyöngéd maradt, akkor nyugodt lehet, mert Isten ugyanúgy megbocsát neki a Gyermekek kedvéért, mint Horrifikusznak, a rablóknak.

Angelus Silesius: Karácsonyi párversek

Emberré lett az Úr, szalmán kapott helyet,
Hogy széna-szalma én már soha ne legyek.

Alázat a gyermeki lélek mily szent dolog!
Kik látták az Urat elsőnek? Pásztorok.

Mért mondod, hogy a Nagy kicsinnyé nem lehet,
S a porszem képtelen felfogni az eget?

Nézd a Szűz Gyermekeit! S a szűk jászolt tekintsd:
Benne a föld s az ég és száz világ pihent meg.

Bizony a szíved is kicsit jászol ha lenne,
Újra jönne az Úr s gyermekként megszületne.

Ha Krisztus százszor is születne Betlehemben,
Elvesznél, hogyha nem jönne el a szívedben.

Fordította: Csanádi Béla

Szabolcska Mihály: Karácsony

Egy nap meg egy este
Minden esztendőben:
Szeretném, ha király
Lehetne belőlem!

Ha nem is, ha nem is
Valami sokáig:
Karácsony estétől
Karácsony napjáig.

Karácsony estéjén,
Hogy a csillag támad:
Kinyitnám aranyos
Gyöngyös palotámat.

Minden elhagyottat
Oda gyűjtögetnék,
Sápadozó árvát
Szárnyam alá vennék.

Ha koldus, ha bűnös:
Nagy birodalmamba'
Szerető szó nélkül
Senki sem maradna.

Könnyet ahol látnék:
El azt sem kerülném,
Szép selyem kendőmmel
Szépen letörölném!

...Karácsony estéjén
Minden esztendőben,
Szeretném, ha király
Lehetne belőlem!

Madách Imre:

Karácsonykor

Zúgva nyargal a szél, hordja a havat,
Mindenekre tiszta fénypalástot ad.
Egyiránt borít el bérceket, völgyeket,
Tán az egyenlőség tart ma ünnepet.
Ünnep van valóban, ím a büszke vár
Dús világításnak özönében áll,
Fényes csarnokáról hangzik a zene,
S vad dombérozásnak hangja jön vele.
Vár alatt útfélen ül kolduscsalád,
Férj s nő átkarolva tartja magzatát,
Keblok melegével óvják gondosan,
S rájuk elterítve egy rossz gúnya van.
Így ülnek sokáig, némán, reszketeg,
Míg a férjnek ajki szólani kezdenek:

„Márma van karácsony szentelt ünnepe,
A nép megváltója márma születése;
Jó hogy ez egy emlék megmaradt reánk,
Mert feledtük volna, hogy megváltatánk.
Óh hatalmas Isten, hát miért, miért
Ontatál fiaddal értünk drága vért?
Hogy dombérozásra több ünnep legyen,
S a nép rab maradjon véges-végtelen?
Cél után fáradni, küzdeni dicső,
Elfeled minden bajt, aki célhoz jó,
Ah, de én mért hordom a szörnyű igát,
Csak hogy életemet nyomorogjam át,
S amelyet kiküzdök, életem minnek,
Hogy legyen igámat hordani kinek?
Rettentő körút ez, melynek vége nincs,
Egy kétségbeejtő örökös bilincs. -
Vagy nagy ég, megvolnánk váltva általad,
És igába tart zsarnok akarat?
Úgy még jó idő, mely újra törvényt tesz.
S a megváltó újra gunyhó sarja lesz. -
Hátha e bíró még gyermekem lesz tán,
Óh, takard, takard nőm édes gondosan.
Jöjj, jöjj közelebb, így hajtsd reám fejed,
Hadd tomboljon a szél, rossz szűrünk felett,
Szálljon a hó, itten vad dühe nem ér.” -
S ím leszáll közékük enyhadó tündér,
Édes álomképet sző rájuk keze,
S boldogok mindhárman, férj, nő s gyermeke.
S hogy ne verje őket zord valóság fel,
Lassan eltakarja őket hólepel. -
A várból öröm száll - zúg a téli szél -
A család helyén csak kis hódombot ér.

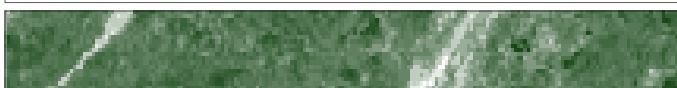

KASZAP ISTVÁN (1916-1935)

Pajkos gyermekkor után mély és bámulatos akaratérő jellemezte a ciszterci diákot. Kemény kitartással közepesből színjeles tanulóvá küzdötte fel magát. Kitűnő tornász, 17 évesen a Dunántúl ifjúsági bajnoka. Buzgó cserkész, hűséges kongreganista. Szerzetesi életét a Manrézában hősiés odaadással kezdte. Sokat elmélkedett Jézus szenvedéseiről, és a bűnösökért *engesztelő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének*. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujába felírta búcsúszavait: „*Ne sírjatok, mennyei születésnap ez*”. Azóta is mind többen kérik bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő ima-meghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

telő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujába felírta búcsúszavait: „*Ne sírjatok, mennyei születésnap ez*”. Azóta is mind többen kérik bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő ima-meghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

Alapítványi hírek

Zarándoklat

Kaszap István halálának 77. évfordulóján **2012. dec. 17-én** (hétfőn) zarándokutat szervezünk Székesfehérvárra a Prohászka templomban tartandó emlékmisére. A zarándokbusz 13 órakor indul a XVII. Kerületi SZTK elől. A részvételi díj: 1500,- Ft/fő.

Jelentkezni Tompa Attiláné, Marikánál lehet: 06-20-254-36-44 telefonszámon.

Jótekonysági bál

Alapítványunk farsangi jótekonysági bálját **2013. február 2-án** (szombaton) tartjuk a Vigyázó Sándor Művelődési Házban.

A program 6 órakor kezdődik műsoros délutánnal. Jegyek igényelhetők:

Kerekes Sándorné, Margitkánál: 06-20-971-69-95, vagy a piacon a Mezőgazdasági boltban;
Tompa Attiláné, Marikánál: 06-20-254-36-44;
Nagné Ongjerth Magdinál: 06-20-254-91-40

Köszönet

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik adójuk 1%-át Alapítványunknak utalták. Annak minden forintját a kerületünkben élő rászorulóknak megsegítésére fordítjuk.

**MINDEN
KEDVES
OLVASÓNKNAK
ÁLDOTT, BÉKÉS
KARÁCSONYT,
ÉS BOLDOG
ÚJ ESZTENDŐT
KÍVÁNUNK!**

Kérjük, hogy akiknek módjukban áll a jövőben is segítsék rajtunk keresztül a kerület rászoruló családait és gyermekeit anyagi támogatásukkal, illetve adójuk 1%-val!

Ehhez szükséges legfontosabb adataink:

Számlaszám: OTP 11717009-20018281

Adószám: 19652502 - 1 - 42

Nevünk: Kaszap István Alapítvány

Kaszap István Alapítvány Hírlevelének kiadója:

Kaszap István Alapítvány kuratóriuma

Megjelenik negyedévente

Honlap: www.kaszapalapitvany.hu

A szerkesztő e-mail címe: torba@freemail.hu

